

DECYZJA KOMISJI**z dnia 10 czerwca 2014 r.****w sprawie powiadomienia państw trzecich o możliwości uznania ich za niewspółpracujące państwa trzecie zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania**

(2014/C 185/02)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999⁽¹⁾, w szczególności jego art. 32,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. WPROWADZENIE

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 (rozporządzenie w sprawie połowów NNN) ustanawia unijny system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym (NNN) połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (2) W rozdziale VI rozporządzenia w sprawie połowów NNN określono procedury dotyczące uznawania państw trzecich za niewspółpracujące, działania wobec państw uznanych za niewspółpracujące państwa trzecie, sporządzania wykazu niewspółpracujących państw trzecich, usuwania z wykazu niewspółpracujących państw trzecich, publicznego dostępu do wykazu niewspółpracujących państw trzecich i wszelkich środków nadzwyczajnych.
- (3) Zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić państwa trzecie o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące. Takie powiadomienie ma charakter wstępny. Powiadomienie państw trzecich o możliwości uznania ich za państwa niewspółpracujące następuje na podstawie kryteriów określonych w art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. Komisja powinna również podjąć wszelkie określone w art. 32 działania wobec tych państw. W szczególności Komisja powinna zawrzeć w powiadomieniu informacje dotyczące istotnych faktów i ustaleń leżących u podstaw takiego uznania, możliwości udzielenia przez te państwa odpowiedzi i dostarczenia dowodów przemawiających przeciwko takiemu uznaniu lub, w stosownych przypadkach, przedstawienia planu działania na rzecz poprawy sytuacji oraz środków już podjętych w celu jej naprawy. Komisja powinna wyznaczyć danym państwom trzecim odpowiedni czas na przedstawienie odpowiedzi na powiadomienie, a także wystarczający czas na naprawę sytuacji.
- (4) Zgodnie z art. 31 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja może określić państwa trzecie, które uznaje za niewspółpracujące państwa trzecie w zakresie zwalczania połowów NNN. Państwo trzecie może zostać uznane za niewspółpracujące państwo trzecie, jeżeli nie wypełnia obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nadbrzeżnym lub państwie zbytu, polegających na podejmowaniu działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (5) Określenie niewspółpracujących państw trzecich nastąpi na podstawie przeglądu wszelkich informacji określonych w art. 31 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (6) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Rada może sporządzić wykaz państw niewspółpracujących. Wobec tych państw mają zastosowanie między innymi środki określone w art. 38 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (7) Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN świadectwa połowowe zatwierdzone przez państwa trzecie bandery są akceptowane pod warunkiem, że Komisja otrzymała powiadomienie o rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać ich statki rybackie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

- (8) Zgodnie z art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja prowadzi współpracę administracyjną z państwami trzecimi w obszarach związanych z wdrożeniem przepisów tego rozporządzenia.

2. PROCEDURA WOBEC NIEZALEŻNEGO PAŃSTWA PAPII-NOWEJ GWINEI

- (9) Zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja otrzymała dnia 4 lutego 2010 r. zgłoszenie od Niezależnego Państwa Papui-Nowej Gwinei (PG) jako państwa bandery.
- (10) W dniach 7–11 listopada 2011 r. przedstawiciele Komisji przy wsparciu ze strony Europejskiej Agencji Kontroli Rybołówstwa odbyli wizytę w PG w ramach współpracy administracyjnej przewidzianej w art. 20 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.
- (11) Celem wyjazdu było zweryfikowanie informacji na temat wprowadzonych przez PG rozwiązań w zakresie wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie, oraz informacji na temat środków podjętych przez PG w celu wypełnienia obowiązków w zakresie zwalczania połowów NNN oraz w celu spełnienia wymogów i punktów dotyczących wdrażania unijnego systemu świadectw połowowych.
- (12) Sprawozdanie końcowe z wizyty wysłano do PG w dniu 15 lutego 2012 r.
- (13) Uwagi PG dotyczące sprawozdania końcowego z wizyty otrzymano w dniu 25 maja 2012 r.
- (14) W dniach 7–16 listopada 2012 r. Komisja odbyła kolejną wizytę w PG w celu skontrolowania działań podjętych podczas pierwszej wizyty.
- (15) PG przedłożyła dodatkowe informacje w dniu 3 stycznia 2013 r.
- (16) Sprawozdanie końcowe z wizyty dostarczono PG w dniu 7 marca 2013 r.
- (17) PG przedstawiła uwagi do sprawozdania z wizyty z listopada 2012 r. w dniu 5 lipca 2013 r.
- (18) Dnia 12 lipca 2013 r. odbyło się spotkanie służb Komisji i PG.
- (19) Komisja udostępniła PG w dniu 9 października 2013 r. pisemne uwagi wskazujące na potrzebę konkretnych działań oraz reform ukierunkowanych na najistotniejsze i najpilniejsze kwestie.
- (20) PG przedstawiła dodatkowe informacje w pismach z dnia 11 listopada 2013 r. i z dnia 4 grudnia 2013 r.
- (21) Dnia 12 grudnia 2013 r. odbyło się spotkanie służb Komisji i PG.
- (22) PG przedłożyła dodatkowe informacje w dniu 6 stycznia 2014 r.
- (23) PG jest członkiem Komisji ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku (WCPFC). PG ratyfikowała Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r. (UNCLOS) oraz Umowę Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi i zasobami rybnymi masowo migrującymi z 1995 r. (UNFSA). PG jest stroną Konwencji o Agencji ds. Rybołówstwa Forum Wysp Pacyfiku (FFA)⁽¹⁾ oraz umowy z Nauru dotyczącej współpracy w zakresie zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania⁽²⁾.

⁽¹⁾ <http://www.ffa.int/>

⁽²⁾ Umowa z Nauru (<http://www.ffa.int/node/93#attachments>).

- (24) W celu przeprowadzenia oceny przestrzegania przez PG jej międzynarodowych zobowiązań jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu określonych w międzynarodowych porozumieniach wspomnianych w motywie 23 i ustanowionych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem wspomniane w motywie 23 Komisja zgromadziła i przeanalizowała wszystkie informacje, które uznała za niezbędne do celów takiej oceny.
- (25) Komisja wykorzystała również dostępne informacje wynikające z danych opublikowanych przez WCPFC, jak również ogólnodostępne dane.

3. MOŻLIWOŚĆ UZNANIA PG ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE PAŃSTWO TRZECIE

- (26) Zgodnie z art. 31 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja przeprowadziła analizę obowiązków PG jako państwa bandery, państwa portu, państwa nadbrzeżnego lub państwa zbytu. Do celów tego przeglądu Komisja uwzględniła elementy wymienione w art. 31 ust. 4–7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN.

3.1. Powtarzające się przypadki statków prowadzących połowy NNN oraz przepływów handlowych produktów pochodzących z połowów NNN (art. 31 ust. 4 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (27) W odniesieniu do statków pływających pod banderą PG zauważono, że na podstawie informacji pochodzących z wykazów statków sporządzonych przez regionalne organizacje ds. zarządzania rybołówstwem w tymczasowych ani końcowych wykazach NNN żadne takie statki nie figurują, a także nie ma żadnych dowodów potwierdzających wcześniejsze przypadki obecności statków NNN pływających pod banderą PG, które pozwalałyby Komisji na przeprowadzenie analizy działań PG w odniesieniu do powtarzających się przypadków działalności połowowej NNN zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. a).
- (28) Zgodnie z art. 31 ust. 4 lit. b) Komisja zbadała również środki podjęte przez PG w odniesieniu do dostępu produktów rybnych pochodzących z połowów NNN do jej rynku.
- (29) Komisja uznaje, na podstawie oceny wszystkich posiadanych informacji, że PG nie może zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone do PG lub do zakładów przetwórczych zlokalizowanych w PG nie pochodzą z połowów NNN. Wynika to z problemów systemowych osłabiających możliwość śledzenia połowów przez władze PG ze względu na brak dostępnych oficjalnych informacji udzielanych organom PG na temat ryb wyładowanych, przywożonych lub przetwarzanych. Główne elementy stanowiące podstawę oceny Komisji podsumowano poniżej.
- (30) Główna działalność połowowa na wodach objętych jurysdykcją PG nie jest prowadzona przez statki pod banderą tego państwa, ale przez statki pod obcą banderą, które regularnie korzystają z portów PG. W swoim sprawozdaniu dla 8. sesji Komitetu Naukowego WCPFC w 2012 r.⁽¹⁾ PG raportuje, że całkowita liczba statków aktywnych na wodach PG w 2011 r. wynosiła 251, w tym 35 takłowców i 216 statków łowiących za pomocą okrężnic. Dziesięć spośród 216 statków łowiących za pomocą okrężnic pływało pod banderą PG, 39 były to statki wycarterowane (statki pod obcą banderą mające bazę w PG), zaś 167 statków dokonywało połowów w ramach umów o dostępie. Podobne informacje przedłożono podczas wizyty Komisji. W listopadzie 2012 r. PG powiadomiła Komisję, że 214 statków łowiących za pomocą okrężnic uzyskało upoważnienie do połowów w wodach PG na poziomie całkowitego dopuszczalnego połowu (TAC) powyżej 700 000 ton (720 000 ton według prezentacji PG przedstawionej Komisji podczas wizyty w 2011 r.⁽²⁾).

(1) Ósma sesja zwyczajna Komitetu Naukowego WCPFC, 7–15 sierpnia 2012 r., Pusan, Republika Korei, roczne sprawozdanie dla Komisji, część 1: Informacje na temat badań naukowych w dziedzinie rybołówstwa i statystyk, Papua Nowa Gwinea, WCPFC-SC8-AR/CCM-18 (<http://www.wcpfc.int/doc/AR-CCM-18/Papua-New-Guinea-2>).

(2) Informacje wynikające z prezentacji przedstawionej przez krajowy organ PG ds. rybołówstwa podczas wizyty Komisji z listopada 2011 r.: *Overview of PNG Fisheries on the implementation status of EU IUU Regulation* („Ocena rybołówstwa PG pod kątem stanu realizacji rozporządzenia UE w sprawie połowów NNN”), oraz rozporządzenia PG 2000 r. w sprawie zarządzania rybołówstwem, zatwierdzonego w dniu 25 października 2000 r. oraz opublikowanego w dniu 23 listopada 2000 r. (<http://www.fisheries.gov.pg/LinkClick.aspx?fileticket=25a9q0dguoo%3d&tabid=86>).

- (31) Jeżeli chodzi o przetwórstwo tuńczyka w Papui-Nowej Gwinei, które się rozwija, Komisja przeanalizowała sytuację dotyczącą działalności tego przemysłu i jakiegokolwiek wpływu, który działalność ta może mieć w odniesieniu do dostępu do jej rynku produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.
- (32) Międzynarodowy plan działania na rzecz zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (MPD-NNN) zawiera wskazówki dotyczące uzgodnionych na poziomie międzynarodowym środków rynkowych, które wspierają ograniczenie lub wyeliminowanie handlu rybami i produktami rybnymi pozyskanymi z połowów NNN. W pkt 71 planu sugeruje się ponadto, że państwa powinny podjąć kroki w celu poprawy przejrzystości swoich rynków w celu umożliwienia identyfikowalności ryb lub produktów rybołówstwa. Podobnie w Kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (kodeksie postępowania FAO), w szczególności w jego art. 11, określono dobre praktyki w zakresie zagospodarowania połowu oraz handlu międzynarodowego. W art. 11 ust. 1 pkt 11 wzywa się państwa do zagwarantowania, aby międzynarodowy i wewnętrzny handel rybą i produktami rybołówstwa odbywał się w zgodzie ze zdrowymi praktykami ochrony i zarządzania, przez ulepszanie identyfikacji pochodzenia ryb i produktów rybołówstwa.
- (33) W trakcie wizyt w PG w latach 2011 i 2012 przedstawiciele Komisji, wspólnie z krajowym organem ds. rybołówstwa PG, odwiedzili kilka podmiotów prowadzących zakłady przetwórstwa tuńczyka usytuowanych w PG lub odbyła spotkania z takimi podmiotami.
- (34) Zakłady przetwórcze otrzymują część surowca ze statków pod banderą zagraniczną mających bazę w miejscowych portach, które to statki działają na podstawie umów czarterowych. W sprawozdaniu przedstawionym komitetowi naukowemu WCPFC⁽¹⁾ w 2012 r. PG poinformowała, że w 2011 r. 39 aktywnych wyczarterowanych statków dokonywało połowów zarówno na wodach PG, jak i poza nimi, przy czym większość aktywności odbywała się na wodach PG (przeciętnie ponad 74 % w ciągu ostatnich 4 lat). Niektóre z tych statków pływają pod banderą państwa, które zostało w dniu 15 listopada 2012 r. powiadomione przez Komisję o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1005/2008 ustanawiającym wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania.
- (35) Podczas wizyty Komisji, która odbyła się w listopadzie 2012 r., krajowy organ ds. zarządzania rybołówstwem zgłosił osiem wyczarterowanych statków PG pływających pod banderą Vanuatu, zaś jeden z czarterujących papuańsko-nowogwinejskich zakładów przetwórczych odnotował, że 12 spośród 14 wyczarterowanych przez niego statków pływa pod tą banderą. W związku z tym należy przypomnieć, że świadectwa połowowe zatwierdzone przez Vanuatu nie są akceptowane, ponieważ powiadomienie Vanuatu jako państwa bandery zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN nie zostało zaakceptowane przez Komisję, a w konsekwencji przywóz produktów rybnych pochodzących z połowów dokonywanych przez statki Vanuatu nie jest możliwy. Ponadto Vanuatu zostało powiadomione przez Komisję decyzją Komisji z dnia 15 listopada 2012 r.⁽²⁾ o możliwości uznania go za niewspółpracujące państwo trzecie.
- (36) Podmiot prowadzący zakład przetwórczy, o którym mowa w motywie 35, dostarczył Komisji miesięczne sprawozdania dotyczące odbioru surowców w 2012 r., które obejmują posiadane przez przedsiębiorstwo szczegółowe informacje na temat danego statku, rejsu połowowego i wyładowanych ryb. Organy PG polegają na tych „miesięcznych sprawozdaniach odbiorczych” składanych przez przedsiębiorstwa jako na informacjach o wyładunkach, zamiast przeprowadzać kontrole samych wyładunków, w tym dokonywać oficjalnej oceny niezbędnych danych, takich jak masa wyładunków w podziale na gatunki na rejs połowowy i na statek. Władze PG potwierdziły podczas wizyty przedstawicieli Komisji, że ani organy ds. zarządzania rybołówstwem, ani organy celne nie przeprowadzają kontroli w momencie wyładunku. Surowiec złowiony przez statki pływające pod banderą państw trzecich dostarczany do zakładów przetwórczych nie podlega procedurze przywozowej z opłaceniem ceł i nie jest objęty dozorem celnym do chwili wywozu. Produkty takie nie są identyfikowalne i istnieje możliwość ich łatwego niezauważonego dostępu do rynku PG.

⁽¹⁾ Ósma sesja zwyczajna komitetu naukowego WCPFC, WCPFC-SC8-AR/CCM-18.

⁽²⁾ Dz.U. C 354 z 17.11.2012, s. 1.

- (37) Podmiot prowadzący zakład przetwórczy wyjaśnił podczas wizyty przedstawicieli Komisji w listopadzie 2012 r., że dostawy surowca na potrzeby działalności przetwórczej w PG są zapewniane przez spółkę matkę zakładu przetwórczego, która ma siedzibę poza PG. Podmiot prowadzący zakład przetwórczy informuje spółkę matkę o zapotrzebowaniu na surowiec i otrzymuje, po uiszczeniu płatności, wymaganą ilość tuńczyka za pośrednictwem statku dostawczego. Spółka matka jest również odpowiedzialna za zbycie połowów dokonywanych przez wycarterowane statki mające bazę w PG pływające pod banderą zagraniczną. W związku z tym zakład przetwórczy z siedzibą w PG nie ma żadnych informacji na temat działalności tych statków oraz zbywania ich połowów. Wspomniany podmiot poinformował ponadto Komisję, że możliwa jest sprzedaż nieprzetworzonych ryb do innych przedsiębiorstw zlokalizowanych w PG. Organy PG nie dokonują żadnej faktycznej kontroli informacji przechowywanych przez wspomniany podmiot, i nigdy nie przeprowadziły audytu w tym przedsiębiorstwie pod kątem celów związanych z połowami NNN. W związku z tym nie da się zagwarantować identyfikowalności produktów opuszczających zakład przetwórczy.
- (38) Władze PG poinformowały Komisję, że wycarterowane statki prowadziły działalność w jej wyłącznej strefie ekonomicznej (WSE) oraz dysponowały prawem wywozu swoich połowów. W tym względzie należy zauważyć, że dział 3 art. 36 planu zarządzania zasobami tuńczyka PG zawiera wymóg wyładunku w PG połowów zagranicznych statków rybackich przebywających na miejscu w celu przetworzenia lub przeladunku z wyznaczonego portu jako przedmiotu wywozu z PG.
- (39) Ponadto zgłoszenie jako wywóz z PG wymaga zazwyczaj albo uprzedniego przywozu odnośnych produktów, albo stwierdzenia, że wyrób pochodzi z PG. Organy celne PG poinformowały Komisję w trakcie wizyty, że nie posiadają informacji o działalności statków i polegają na informacjach przekazanych przez krajowy organ zarządzania rybołówstwem PG. Jednakże organy celne wyraziły zaniepokojenie trudnościami w związku z niewywiązywaniem się niektórych przedsiębiorstw lub spedytorów z obowiązków w zakresie deklaracji celnej wywozu lub przeladunku produktów rybołówstwa. Ten brak wglądu w przepływ towarów może spowodować niekontrolowany dostęp ryb do rynku PG i może zagrażać również wiarygodności poświadczeń wystawianych przez organy PG.
- (40) W swoim stanowisku z dnia 5 lipca 2013 r. PG uznała potrzebę wzmocnienia swojego systemu monitorowania i kontroli, takiego jak system identyfikowalności produktów rybołówstwa, wprowadzenie deklaracji wyładunkowych i systematyczne kontrole oraz wzmocnienie współpracy z organami celnymi. Podobne zobowiązania PG zadeklarowała podczas posiedzenia w dniu 12 grudnia 2013 r. Władze wyjaśniły, że pracują nad wdrożeniem systemu informatycznego, narzędzi dotyczących środków stosowanych przez państwo portu i ulepszania procesu certyfikacji połowów. Działania te przyczynią się do wzmocnienia systemu identyfikowalności produktu. Niemniej jednak wszystkie podane informacje odnosiły się do przyszłych planów bez żadnych konkretnych wymiernych rezultatów.
- (41) Ponadto identyfikowalność produktów jest dodatkowo utrudniona przez brak przejrzystości w przepisach prawa krajowego PG oraz systemach rejestracji i przyznawania licencji.
- (42) W kodeksie postępowania FAO zaleca się przejrzystość w przepisach dotyczących rybołówstwa i przetwórstwa ryb, a także w zakresie odpowiednich procesów politycznych, procesów podejmowania decyzji i procesów zarządzania (art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). Kodeks ustanawia normy i zasady mające zastosowanie do ochrony rozwoju wszystkich rodzajów rybołówstwa oraz zarządzania nimi, i obejmuje również, między innymi, łowienie, przetwórstwo i wprowadzanie do obrotu ryb i produktów rybołówstwa, działalność połowową oraz badania naukowe w dziedzinie rybołówstwa. W kodeksie postępowania FAO w art. 11 ust. 2 i 3 określono ponadto, że międzynarodowy handel rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych działaniach, a także na przejrzystych, prostych i kompleksowych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych.

- (43) Dlatego Komisja uznaje licencję połowową za zasadniczy dokument pozwalający ustanowić zasady i warunki działalności (np. obszary połowowe: wody archipelagu, WSE, dostęp do otwartego morza itp.), rodzaj działalności, wyznaczone porty lub przeładunek. Podczas wizyty Komisji w 2011 r. ustalono i podkreślono, że system rejestracji i wydawania licencji w PG cechuje się brakiem przejrzystości. Zasady i warunki kwalifikowalności nie są ani jasne, ani przejrzyste lub publicznie dostępne w odniesieniu do różnych typów licencji (dla statków pod banderą PG, dla wycarterowanych statków PG oraz dla statków państw trzecich prowadzących działalność na podstawie umów o dostępie). Opracowany w PG plan zarządzania dotyczący tuńczyka⁽¹⁾ zawiera jedynie wytyczne dotyczące działalności tuńczykowców i nie określono w nim żadnych szczególnych warunków dla takiej działalności. W odpowiedzi na sprawozdanie z wizyty Komisji PG poinformowała, że specjalne warunki są zastrzeżone dla statków, które są uznawane za znaczące z punktu widzenia interesu narodowego PG w zakresie rozwoju gospodarczego i zgodne z aspiracjami rozwojowymi małych rozwijających się państw wyspiarskich.
- (44) Wspomniany brak przejrzystości i jasności prowadzi do zamieszania powodującego istotne skutki, szczególnie ze względu na to, iż niejawnie „warunki specjalne” mają zastosowanie do około 80 % licencji połowowych PG. Podczas drugiej wizyty Komisji w listopadzie 2012 r. stwierdzono, że sytuacja ta nie uległa zmianie.
- (45) Ponadto Komisja podjęła starania w celu przeanalizowania obowiązujących przepisów dotyczących przeładunków. Odpowiednie przepisy istnieją w papuańsko-nowogwinejskiej Ustawie o zarządzaniu rybołówstwem z 1998 r. (FMA)⁽²⁾, krajowym rozporządzeniu w sprawie zarządzania rybołówstwem z 2000 r.⁽³⁾ oraz stosownych uregulowaniach WCPFC⁽⁴⁾. Komisja stwierdziła, że stosowane są różne przepisy, zależnie od, między innymi, warunków umowy o dostępie, warunków licencji, statusu statków (statki krajowe lub inne), wód, na których statki prowadzą działalność (wody archipelagu lub WSE). Liczba mających zastosowanie przepisów jest tak duża, że bardzo trudne, jeśli nie niemożliwe, jest zrozumienie przez podmioty gospodarcze oraz organy, czy przeładunek jest dozwolony oraz na jakich warunkach. Podczas wizyty w listopadzie 2012 r. Komisja zwróciła się do władz PG o przekazanie pełnych informacji na temat przepisów mających zastosowanie do operacji przeładunku, ale informacje takie nie mogły zostać dostarczone.
- (46) Z uwagi na stwierdzoną niemożność identyfikowalności i brak dostępnych dla organów PG informacji o wyładunku ryb PG nie może zagwarantować, że produkty rybołówstwa wwożone do PG lub do zakładów przetwórczych na terenie PG nie pochodzą z połowów NNN, jak przedstawiono w motywach 33–40. Możliwość kontroli dostępu produktów pochodzących z połowów NNN i ich późniejszego wywozu jest również zagrożona przez brak przejrzystych zasad i przepisów w odniesieniu do rejestracji i wydawania licencji, jak ustalono w motywach decyzji 41–45, jak również przez brak wyraźnych środków ochrony i zarządzania, które zostaną opisane w motywach 76–82.
- (47) Potwierdzeniem tych nieprawidłowości jest również niezdolność władz PG do wyjaśnienia, dlaczego zatwierdzono, w rozumieniu art. 14 ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, oświadczenie papuańsko-nowogwinejskiego zakładu przetwórczego produkującego konserwy z tuńczyka przeznaczone dla Unii. Takie oświadczenie może być zatwierdzone tylko w odniesieniu do produktów rybołówstwa, które zostały przetworzone w państwie trzecim innym niż państwo bandery. W danym przypadku fizyczna weryfikacja przez organy państw członkowskich odpowiedzialne za przywóz produktów rybołówstwa wykazała, że produkt oferowany przez importera jako przetworzony w rzeczywistości pozostawał nieprzetworzony i obejmował zamrożone całe tuńczyki. W tym kontekście należy zauważyć, że różne zasady dostępu do rynku i opłaty celne mogą dotyczyć produktów przetworzonych i nieprzetworzonych. Przedstawiciele Komisji odwiedzili zakład przetwórczy zadeklarowany jako eksporter przedmiotowej dostawy podczas wizyty w PG w listopadzie 2012 r. Przedsiębiorstwo nie było w stanie przedstawić żadnego wyjaśnienia i uważa wniosek wysłany do organów PG w celu zatwierdzenia tego oświadczenia o przetworzeniu za omyłkę, w szczególności ze względu na to, że zwykle nie eksportuje zamrożonych całych ryb. Jest to konkretny przypadek, w którym Komisja ustaliła, że organy PG niesłusznie

(1) Ustawa o zarządzaniu rybołówstwem z 1998 r., nr 48 z 1998 r.: Krajowy plan zarządzania połowami tuńczyka, zatwierdzony dnia 2 lutego 1999 r., opublikowany dnia 11 lutego 1999 r. (nr G22) (<http://www.fisheries.gov.pg/LinkClick.aspx?fileticket=8cFbiMpj%2ffU%3d&tabid=87>).

(2) Ustawa o zarządzaniu rybołówstwem Niepodległego Państwa Papui-Nowej Gwinei z 1998 r., nr 48 z 1998 r., zatwierdzona dnia 2 lutego 1999 r., opublikowana dnia 11 lutego 1999 r. (nr. G22) (<http://www.fisheries.gov.pg/LinkClick.aspx?fileticket=43Of6hMc9e8%3d&tabid=86>).

(3) Rozporządzenie Niezależnego Państwa Papui-Nowej Gwinei w sprawie zarządzania rybołówstwem z 2000 r., nr 2 z 2000 r.

(4) Działanie WCPFC w zakresie ochrony i zarządzania 2009-06, sekcja 2.

zatwierdziły oświadczenie zakładu przetwórczego. Podmiot gospodarczy wyjaśnił, że sytuacja ta była przeoczeniem i zwykłą omyłką, ale władze przyznały, że sytuacje takie mogły wystąpić w innych przypadkach. Taka sytuacja jest kolejnym przykładem braku identyfikowalności i przejrzystości, który wskazuje na niezdolność do monitorowania dostępu produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN do rynku PG i innych rynków.

- (48) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie wszystkich elementów stanu faktycznego zebranych przez Komisję i oświadczeń wydanych przez państwo, można stwierdzić, zgodnie z art. 31 ust. 3 i art. 31 ust. 4 lit. b) rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że PG nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do zapobiegania dostępowi do jej rynku produktów rybołówstwa pochodzących z połowów NNN.

3.2. Niewypełnienie obowiązku współpracy i egzekwowania prawa (art. 31 ust. 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (49) Komisja przeanalizowała, czy władze PG skutecznie z nią współpracują, odpowiadając na wnioski Komisji o przeprowadzenie dochodzenia, udzielenie odpowiedzi lub działania następcze w sprawie połowów NNN i działalności z nimi związanej.
- (50) Organy PG zaangażowane we wdrażanie systemu dokumentacji połowowej zgodnego z unijnym rozporządzeniem w sprawie połowów NNN są na ogół gotowe do współpracy w zakresie reagowania i udzielania odpowiedzi na wnioski o udzielenie informacji lub weryfikację poprawności, jednak wiarygodność ich odpowiedzi jest zagrożona i podważalna ze względu na brak przejrzystości i niewielkie możliwości zapewnienia identyfikowalności produktów rybołówstwa lub ich brak, jak ustalono w części 3.1 decyzji.
- (51) W ramach ogólnej oceny realizacji obowiązków PG jako państwa bandery, państwa portu i państwa nadbrzeżnego, Komisja przeanalizowała także, czy PG współpracuje z innymi państwami bandery w zwalczaniu połowów NNN.
- (52) Do tego celu w trakcie wizyty przedstawicieli Komisji w listopadzie 2012 r. ustalono, że brak jest gotowości ze strony władz PG do współpracy z państwami bandery statków dokonujących połowów na wodach podlegających jurysdykcji PG, gdyż władze nie były skłonne dostarczać państwom bandery informacji na temat danych statków. Wskazuje to wyraźnie, że PG nie wypełnia swoich zobowiązań na mocy prawa międzynarodowego (w szczególności art. 7 ust. 1 lit. a) UNFSA) w celu zapewnienia skutecznej ochrony i zarządzania międzystrefowymi zasobami rybnymi w swoich wodach i w celu zapewnienia efektywnego i skutecznego zapobiegania połowom NNN.
- (53) Podczas wspomnianej wizyty Komisja starała się wyjaśnić powtarzające się niespójności w zakresie informacji otrzymanych na temat przywozu do UE produktów rybołówstwa pochodzących z PG w odniesieniu do obowiązujących środków ochrony i zarządzania. Władze PG potwierdziły, że są świadome powtarzających się nieprawidłowości w zakresie informacji dotyczących świadectw połowowych wydawanych przez państwa bandery w odniesieniu do ryb bezpośrednio wyładowywanych w PG w celu ich przetworzenia. Te błędne informacje w świadectwach połowowych wynikają głównie z faktu, że organy PG nie udostępniają państwu bandery posiadanych danych, w szczególności z systemu monitorowania statków (VMS) oraz z deklaracji wyładunkowych, nawet w przypadkach stwierdzenia nieprawidłowości. W związku z tym organ państwa bandery musi oprzeć swoje świadectwa połowowe na dostępnych informacjach, które mogą być niekompletne, nieprawidłowe lub nie do sprawdzenia. Jednakże organy PG podpisują oświadczenia zakładów przetwórczych z pełną świadomością, że świadectwa połowowe wydawane w odniesieniu do połowów ryb przetworzonych w PG są nieprawidłowe.

- (54) Zgodnie z art. 63 i 64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza państwa nadbrzeżne i państwa bandery współpracują w odniesieniu do międzystrefowych zasobów rybnych oraz gatunków ryb masowo migrujących. Artykuły 7 i 20 UNFSA zawierają rozszerzenie zobowiązania do podejmowania współpracy, odpowiednio w zakresie ustalania spójnych środków ochrony i zarządzania oraz w zakresie zapewniania zgodności z tymi środkami i ich egzekwowania. Ponadto w art. 7 ust. 1 pkt 3 Kodeksu postępowania FAO zaleca się, aby państwa zainteresowane eksploatacją międzystrefowych i wykraczających poza granice zasobów rybnych zawierały dwustronne umowy w sprawie uzgodnień organizacyjnych dotyczących zagwarantowania skutecznej współpracy w celu zapewnienia skutecznej ochrony zasobów i zarządzania nimi. Zostało to określone dokładniej w pkt 28 i 51 MPD-NNN, gdzie ustalono szczegółowe praktyki na rzecz bezpośredniej współpracy między państwami, w tym w zakresie wymiany danych lub informacji dostępnych państwu nadbrzeżnym.
- (55) W odniesieniu do tej kwestii w art. 25 ust. 10 konwencji WCPF⁽¹⁾ określono, że każdy członek komisji WCPF, o ile ma uzasadnione powody przypuszczać, że statek rybacki pływający pod banderą innego państwa jest zaangażowany w jakąkolwiek działalność zagrażającą skuteczności środków w zakresie ochrony i zarządzania przyjętych w odniesieniu do obszaru objętego konwencją, zwróci na to uwagę odnośnemu państwu bandery. Jednakże PG uważa, że wody pozostające pod jej jurysdykcją nie są objęte uregulowaniami konwencji WCPF, co zostanie szczegółowo przeanalizowane w motywach 76–78; wpływa to na stosowanie tego przepisu. Wyniki działań PG, jak opisano w niniejszej części, naruszają zobowiązania, o których mowa w motywie 54, jak również w uregulowaniach konwencji WCPF.
- (56) Znaczenie skuteczności mechanizmów współpracy musi zostać ocenione w kontekście znaczenia zasobów rybnych PG (jak zostanie przedstawione w motywie 66), dominującej obecności statków pod obcą banderą na wodach podlegających jurysdykcji PG oraz rozwijającego się przetwórstwa, co przedstawiono w motywach 30 i 31. Ponadto wyroby rybne przetworzone w PG korzystały z uprzywilejowanych warunków dostępu do rynku UE dzięki umowie przejściowej o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku; w związku z tym PG zobowiązała się do wzmocnienia przepisów, systemów i procesów w celu zapewnienia skutecznej ochrony i zrównoważonego rozwoju rybołówstwa oraz zarządzania nim⁽²⁾.
- (57) W szczególności w stanowisku przedłożonym Komisji z dnia 5 lipca 2013 r. PG potwierdziła potrzebę współpracy w zakresie wymiany informacji z państwami bandery, w szczególności danych VMS. Podobne uwagi zostały przekazane podczas spotkania w dniu 12 grudnia 2013 r. oraz dostarczone z pisemną opinią w dniu 6 stycznia 2014 r. W odniesieniu do istnienia i stosowania skutecznych środków egzekucyjnych Komisja oceniła, że PG opracowała system monitorowania statków (VMS) i zobowiązuje wszystkie statki pływające pod jej banderą oraz działające na wodach pozostających pod jej jurysdykcją do posiadania na pokładzie takich urządzeń. Jednak do tej pory zacieśnienie i poprawa współpracy z państwami bandery statków operujących na wodach podlegających jurysdykcji PG pozostaje istotnym nierozwiązanym problemem. Ponieważ na wodach PG operuje wiele statków pływających pod banderą państw trzecich, dostęp do informacji z danych VMS przechowywanych przez organy PG ma zasadnicze znaczenie dla kontroli i monitorowania tych statków. Władze PG albo zawarły umowy dwustronne z innymi państwami, albo mają ustalenia organizacyjne ze stowarzyszeniami rybackimi lub przedsiębiorstwami połowowymi. Do tej pory sytuacja dotycząca dostępu odnośnych państw bandery do danych VMS pozostaje niezadowolająca i skomplikowana. Zgodnie z informacjami zebranymi przez Komisję władze PG podpisały taką umowę z właściwymi organami Filipin; przewiduje ona, między innymi, dostęp do danych VMS. Wymienionej umowy nie wprowadzono w życie. Władze PG stwierdziły również, że w 2014 r. będą stopniowo podpisywać podobne umowy z właściwymi organami wszystkich państw trzecich, które prowadzą połowy w wodach PG. Niemniej jednak władze PG nie dostarczyły żadnych konkretnych harmonogramów dotyczących tych planów.

(1) Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, zawarta w Honolulu, dnia 5 września 2000 r. (<http://www.wcpfc.int/doc/convention-conservation-and-management-highly-migratory-fish-stocks-western-and-central-pacific>).

(2) Aby zapoznać się z dostępnymi informacjami na temat stosunków handlowych UE z PG, zob.: <http://ec.europa.eu/trade/policy/countries-and-regions/regions/pacific/>; Umowa przejściowa o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej strony (Dz.U. L 272 z 16.10.2009, s. 2).

- (58) Jak opisano powyżej, brak jasności i przejrzystości przepisów oraz procedur, w szczególności w odniesieniu do rejestracji i wydawania licencji, identyfikowalności i wiarygodności informacji i danych dotyczących wyładunków i połowów (jak przedstawiono w motywach 41–45), jak również w odniesieniu do ochrony zasobów i zarządzania nimi (co zostanie opisane w motywach 76–82), uniemożliwia skuteczne egzekwowanie i stwierdzanie naruszeń z zakresu połowów NNN. Podważa to także możliwość wprowadzenia sankcji i skutecznych działań następczych w odniesieniu do naruszeń, nawet jeśli wydaje się, że w przepisach określono wszystkie niezbędne organy egzekucyjne i ich uprawnienia. W związku z tym w praktyce PG nie może skutecznie karać przestępców w taki sposób, aby pozbawić ich korzyści płynących z połowów NNN, jak zaleca się w pkt 21 MPD-NNN. Brak jasności i przejrzystości przepisów i procedur podważa ponadto zdolność PG do wypełnienia międzynarodowych zobowiązań, zgodnie z art. 20 UNFSA, w szczególności w zakresie skutecznego odpowiadania na wnioski, które państwa bandery mogą zgłaszać w odniesieniu do wypełniania obowiązku nakładania sankcji na statki pływające pod ich banderą, które są zaangażowane w połowy NNN.
- (59) W odniesieniu do historii, charakteru, okoliczności, zakresu i wagi branego pod uwagę zjawiska połowów NNN organy PG nie są w stanie zapewnić identyfikowalności operacji, gdyż ich systemy cechuje brak jasności i przejrzystości. W następstwie takich braków nie można ustalić w wiarygodny sposób potencjalnego zakresu działalności związanej z połowami NNN. Uznany fakt jest jednak, że brak przejrzystości w połączeniu z brakiem możliwości skutecznej kontroli stanowi zachętę do nielegalnych zachowań.
- (60) W odniesieniu do istniejących zdolności organów PG należy zauważyć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽¹⁾ PG jest uważana za kraj o niskim poziomie rozwoju społecznego (156 miejsce wśród 186 krajów w 2013 r.), ale znajduje się na granicy poziomu kraju średnio rozwiniętego pod względem rozwoju społecznego. Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽²⁾, w którym PG jest wymieniona w kategorii krajów o niskich dochodach. W wykazie odbiorców pomocy sporządzanym przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) na dzień 1 stycznia 2013 r. do celów sprawozdań za 2012 r.⁽³⁾ wskazano PG jako kraj o niższym średnim dochodzie. W tym kontekście ograniczenia możliwości finansowych i zdolności administracyjnych właściwych organów można uznać za jeden z czynników wpływających na osłabienie zdolności PG do wywiązywania się z obowiązków w zakresie współpracy i egzekwowania prawa. Niemniej jednak należy wziąć pod uwagę, że poziom rozwoju społecznego PG rośnie (od kraju o niskim do kraju o średnim poziomie rozwoju społecznego) i zdolności administracyjne PG są nieustannie wzmacniane poprzez unijną pomoc finansową i techniczną. Wreszcie należy zauważyć, że krajowy organ zarządzania rybołówstwem cieszy się w ramach administracji rządowej PG znaczną niezależnością, która umożliwia mu podnoszenie poziomu działań w zakresie zarządzania rybołówstwem.
- (61) Na podstawie informacji uzyskanych podczas wizyt, które przedstawiciele Komisji odbyli w 2011 i 2012 r., Komisja zauważyła, iż nie można uznać, że organom PG brakuje zasobów finansowych, lecz raczej niezbędnego otoczenia prawno-administracyjnego gwarantującego sprawne i skuteczne wypełnianie przez nie swoich obowiązków.
- (62) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń wydanych przez zainteresowane państwo, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 5 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że PG nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie nadbrzeżnym i państwie zbytu w odniesieniu do współpracy i działań w zakresie egzekwowania prawa.

⁽¹⁾ Informacja pozyskana z e strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics>

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽³⁾ <http://www.oecd.org/dac/stats/dacclistofodarecipients.htm>

3.3. Niewypełnienie obowiązku wdrażania przepisów międzynarodowych (art. 31 ust. 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN)

- (63) PG ratyfikowała konwencję UNCLOS i porozumienie UNFSA. PG jest umawiającą się stroną konwencji WCPF. Jest także stroną konwencji FFA i umowy z Nauru dotyczących współpracy w ramach zarządzania rybołówstwem będącym przedmiotem wspólnego zainteresowania.
- (64) Komisja przeanalizowała wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do statusu PG jako umawiającego się państwa członkowskiego konwencji WCPF.
- (65) Komisja przeanalizowała również wszelkie informacje, które uznała za istotne w odniesieniu do zgody PG na stosowanie środków ochrony i zarządzania przyjętych przez WCPFC.
- (66) Ze szczegółowych informacji przedstawionych przez PG na temat działalności połowowej w odniesieniu do tuńczyka na jej wodach wynika, że papuańsko-nowogwinejskie zasoby tuńczyka stanowią źródło około 19 % połowów na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku i około 11 % światowych połowów⁽¹⁾ (15 % światowych połowów tuńczyka i 50 % połowu w odniesieniu do umowy z Nauru według prezentacji PG przedstawionej Komisji w 2011 r., jak wspomniano w motywie 30).
- (67) Na podstawie danych liczbowych przedstawionych w motywie 66 wydaje się, że PG zarządza ważnymi światowymi zasobami tuńczyka i dlatego jako państwo nadbrzeżne jest odpowiedzialne za zapewnienie odpowiedzialnego długoterminowego zrównoważonego zarządzania tymi zasobami. Art. 61–64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz art. 7 i 8 UNFSA zawierają uregulowanie wykorzystania żywych zasobów przez państwo nadbrzeżne, które powinno wspierać osiągnięcie celu optymalnego wykorzystania żywych zasobów w WSE oraz zapewniać zgodność połowów krajowych i prowadzonych przez inne państwa w WSE ze środkami ochrony i zarządzania, a także współpracować z odpowiednimi państwami i organizacjami regionalnymi zaangażowanymi w te połowy.
- (68) Jak opisano w motywie 42, w kodeksie postępowania FAO zaleca się przejrzystość przepisów dotyczących rybołówstwa i ich sporządzania, a także przejrzystość odpowiednich procesów tworzenia strategii, podejmowania decyzji i procesów zarządzania (odpowiednio art. 6 ust. 13 i art. 7 ust. 1 pkt 9). W art. 11 ust. 2 i 3 określono ponadto, że międzynarodowy handel rybami i produktami rybołówstwa nie powinien zagrażać zrównoważonemu rozwojowi rybołówstwa, powinien być oparty na przejrzystych środkach, jak również na przejrzystych, prostych i zrozumiałych przepisach ustawowych i wykonawczych oraz procedurach administracyjnych.
- (69) W związku z tym należy zauważyć, że wbrew tym zobowiązaniom i zaleceniom ramy prawne PG nie zawierają przepisów mających na celu zapewnienie sprawnego i skutecznego zarządzania statkami prowadzącymi połowy na wodach podlegających jurysdykcji PG. Ponadto ramy prawne nie zawierają jasnych i przejrzystych przepisów określających obowiązujące środki ochrony i zarządzania w odniesieniu do wszystkich rodzajów wód podlegających jurysdykcji PG, a tam, gdzie można je znaleźć, nie istnieją jasne i przejrzyste procedury ustalania, w jaki sposób należy zapewnić ich wdrażanie. Aspekty te zostały dokładniej przeanalizowane poniżej.
- (70) Pierwszym aspektem nieprawidłowości regulacyjnych jest nieadekwatność planu zarządzania zasobami tuńczyka z 1998 r. oraz brak krajowego planu działania przeciwko połowom NNN (KPD-NNN).
- (71) Należy zauważyć, że plan zarządzania zasobami tuńczyka stanowi ramy prawne dla zarządzania zasobami tuńczyka i ma zastosowanie zgodnie art. 3 ust. 3 w odniesieniu do wszystkich wód PG, w których prowadzone są połowy, w tym do wód terytorialnych i wód archipelagu.
- (72) Krajowy organ zarządzania rybołówstwem PG potwierdza w piśmie do Komisji z dnia 5 lipca 2013 r. istnienie luk w swoich ramach prawnych oraz problemów mających wpływ na jego system zarządzania i kontroli. PG uznała, że plan zarządzania zasobami tuńczyka z 1998 uległ dezaktualizacji i należy go poddać przeglądowi, biorąc pod uwagę zmiany w sektorze rybołówstwa, łącznie z m.in. regionalnymi i lokalnymi środkami ochrony i zarządzania, systemem i warunkami przyznawania licencji, ograniczeniami całkowitego dopuszczalnego połowu (TAC), zarządzaniem strefowym w odniesieniu do wód archipelagu i WSE, punktami odniesienia i zasadami kontroli odłowu. Ponadto PG uznała również, że należy odpowiednio zmienić Ustawę o zarządzaniu rybołówstwem.

⁽¹⁾ Ósma sesja zwyczajna komitetu naukowego WCPFC, WCPFC-SC8-AR/CCM-18.

- (73) PG wraz ze swoją opinią z dnia 4 grudnia 2013 r. dostarczyła projekt roboczy nowego planu zarządzania zasobami tuńczyka. W stanowisku z dnia 6 stycznia 2014 r. PG również uznała potrzebę zmiany planu zarządzania zasobami tuńczyka oraz rozwiązania problemów zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami i przepisami. Niemniej jednak opisane działania są nadal na etapie konsultacji w PG i nie doprowadziły do końcowego wyniku. Faktem jest, że istniejący plan jest nieaktualny, w związku z czym narusza obowiązki określone w art. 61 ust. 2–5, art. 62 ust. 1 oraz art. 64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza dotyczące optymalnego wykorzystania zasobów poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania.
- (74) Papuańsko-nowogwinejski plan zarządzania zasobami tuńczyka z 1998 r., oprócz tego, że jest przestarzały, nie odzwierciedla też realiów operacji połowowych PG, działalności w zakresie rybołówstwa i przemysłu rybnego, pomimo określenia wymogu poddawania go ciągłemu przeglądowi (art. 4 planu zarządzania zasobami tuńczyka PG, art. 28 Ustawy o zarządzaniu rybołówstwem). Plan stanowi ramy prawne dla działalności 100 statków połowiących tuńczyka za pomocą okrężnicy, ale PG pominęła rozszerzenie jego zakresu w celu odzwierciedlenia faktycznego działania ponad 200 statków.
- (75) Należy również zauważyć, że wbrew zaleceniom zawartym w pkt 25, 26 i 27 planu MPD-NNN PG nie opracowała krajowego planu działania przeciwko połowom NNN. PG uznała ten fakt w swoim stanowisku dla Komisji z dnia 5 lipca 2013 r.
- (76) Drugim aspektem nieprawidłowości regulacyjnych jest brak wyraźnych środków ochrony i zarządzania przyjętych przez PG w oparciu o najlepsze opinie naukowe oraz zgodnie z jej zobowiązaniami na mocy konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, UNFSA i konwencji WCPF w odniesieniu do wszystkich wód będących pod jurysdykcją PG, w tym do jej wód archipelagu. Rzeczywiście, podczas wizyt przedstawicieli Komisji w latach 2011 i 2012 stwierdzono brak przejrzystości i jasności zasad ochrony i zarządzania (jak określono w motywach 77–82) i wydaje się, że nie są one ani zgodne, ani oparte na jak najlepszych opiniach naukowych (jak przedstawiono w motywach 83–89).
- (77) Wody podlegające jurysdykcji PG oznaczają morze terytorialne, wody archipelagu i WSE. Zgodnie z art. 3 konwencji WCPF obszar objęty kompetencjami komisji WCPF obejmuje w zasadzie wszystkie wody Oceanu Spokojnego, w tym wody objęte jurysdykcją PG.
- (78) PG jednak poinformowała Komisję, że jej zdaniem wody podlegających jej jurysdykcji krajowej (morze terytorialne, wody archipelagu, WSE) nie są objęte zasięgiem konwencji WCPF, nawet jeśli WCPFC delegowała wdrażanie swoich środków ochrony i zarządzania na umawiające się strony konwencji. Poza tym, o ile postanowienia umowy z Nauru ograniczają nakład połowowy poprzez przydział dni połowowych (Vessel Day Scheme (VDS)) stosowane we wszystkich WSE stron umowy, o tyle ograniczenie to nie ma zastosowania do wód terytorialnych PG i jej wód archipelagu.
- (79) Zgodnie z art. 61–64 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, art. 5, 7, 8, 9, 10 UNFSA oraz ogólnym celem i odnosnymi przepisami konwencji WCPF (w szczególności art. 2, 5, 7, 8) wyraźnym obowiązkiem państwa nadbrzeżnego, przedmiotem jego odpowiedzialności i zobowiązaniem jest przyjmowanie środków zgodnych z tymi, które mają zastosowanie w regionie i na pełnym morzu, w celu zapewnienia w perspektywie długookresowej trwałości międzystrefowych zasobów rybnych oraz zasobów rybnych masowo migrujących, a także wspierania ich optymalnego wykorzystania. W kodeksie postępowania FAO, w szczególności w jego art. 7 ust. 1–3 i art. 8 ust. 1, zaleca się również dobre praktyki w zakresie realizacji tych zobowiązań.

- (80) W swojej odpowiedzi na sprawozdanie z wizyty w 2011 r. przesłanej do Komisji PG wyjaśniła, że wszyscy członkowie komisji WCPF podlegają uzgodnionym środkom ochrony i zarządzania WCPFC i odwołała się do planów zarządzania rybołówstwem opublikowanych na oficjalnej stronie internetowej krajowego organu zarządzania rybołówstwem PG⁽¹⁾, które powinny być stosowane na wszystkich wodach podlegających jurysdykcji PG (morze terytorialne, wody archipelagu, WSE), w szczególności w odniesieniu do zasobów międzystrefowych, w celu zapewnienia tego samego poziomu ochrony na wszystkich wodach ich migracji. Wydaje się jednak, że takie plany obejmują jedynie działania w WSE PG i żadne odpowiadające im środki nie dotyczą regulacji wód archipelagu PG.
- (81) Sytuacja ta prowadzi do braku jasności i przejrzystości, co, oprócz braku przejrzystości przepisów i procedur PG w odniesieniu do rejestracji statków rybackich i przyznawania licencji, jak wyjaśniono w części 3.1 i 3.2 decyzji, zagraża możliwościom efektywnego wdrożenia skutecznej ochrony i zarządzania w zakresie zasobów połowowych PG. PG stosuje obecnie praktykę włączania obowiązujących środków ochrony i zarządzania do niejawnych warunków przyznawania licencji połowowych statkom poławiającym tuńczyka. W związku z tym mogą być stosowane różne środki, w zależności od niejawnych warunków poszczególnych licencji.
- (82) Nie istnieją żadne jasne, przejrzyste i spójne zasady ochrony i zarządzania w odniesieniu do wód archipelagu PG, wbrew obowiązkowi, o których mowa w motywie 79.
- (83) Zgodnie z art. 61 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, art. 5 i 6 UNFSA oraz art. 5 i 6 konwencji WCPF państwa nadbrzeżne muszą określić wysokość dopuszczalnego połowu żywych zasobów w swojej WSE w oparciu o najlepszą dostępną im wiedzę naukową oraz w oparciu o zasadę ostrożnego zarządzania zasobami. Państwa nadbrzeżne muszą też zapewnić poprzez właściwe środki ochrony i zarządzania, aby żywe zasoby i stada w WSE oraz innych wodach pod ich jurysdykcją nie były zagrożone przełowieniem. W kodeksie postępowania FAO, w szczególności w art. 7 ust. 3–5, zaleca się dobre praktyki w celu wypełnienia tych obowiązków.
- (84) Ponieważ PG uważa, że przepisy konwencji WCPF nie mają zastosowania do wód pod jej jurysdykcją, nie jest w pełni jasne, jakie dane są zbierane i przekazywane do komisji WCPF; mogą one nie obejmować oceny wszystkich wód PG, na których jest prowadzona działalność połowowa. W sprawozdaniach Komitetu Naukowego WCPFC ta kwestia luki w danych jest regularnie podnoszona. Na przykład w sprawozdaniu ze swojego 7. posiedzenia Komitet Naukowy WCPFC w pkt 89 zauważa pewne niespójności w poszczególnych flotach w zakresie sprawozdawczości odnośnie do bonito i tuńczyka żółtopłetwego oraz opastuna w dziennikach połowowych statków łowiących za pomocą okrężnic i biorąc pod uwagę znaczenie do celów naukowych dokładnych danych dotyczących składu połowów okrężnicą, zaleca, aby problem ten został ten przekazany do Komitetu ds. Technicznych i Zgodności⁽²⁾. W pkt 37 podkreślono niepewność odnośnie do składu gatunkowego połowów za pomocą okrężnic i wezwano PG do ciągłej poprawy szacunkowych danych dotyczących składu połowów okrężnicą. Na 8. sesji Komitetu Naukowego WCPFC ponownie poruszono kwestie luk i niespójności danych⁽³⁾ w odniesieniu do połowu i składu połowów, przedstawiono uwagi dotyczące obowiązków w zakresie sprawozdawczości na mocy umów czarterowych i wydano zalecenia dotyczące poprawy⁽⁴⁾. Podjęto również kwestię braku danych lub niskiej jakości danych niektórych umawiających się stron, z których część prowadzi działalność na wodach podlegających krajowej jurysdykcji PG.
- (85) W sprawozdaniach stwierdzono również, że nie osiągnięto jeszcze stuprocentowego poziomu obecności obserwatorów wymaganego przez WCPFC i że PG tego wymogu jeszcze nie spełnia, zgodnie z jej ostatnim sprawozdaniem rocznym przedłożonym Komitetowi Naukowemu w 2012 r.⁽⁵⁾

(1) <http://www.fisheries.gov.pg/>

(2) Sprawozdanie zbiorcze z 7. sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, Pohnpei, Sfederowane Stany Mikronezji, 9–17 sierpnia 2011 r. (<http://www.wcpfc.int/node/2896>).

(3) Sprawozdanie zbiorcze z 8. sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, 7–15 sierpnia 2012 r. (<http://www.wcpfc.int/node/4587>), część 3.1.

(4) Sprawozdanie zbiorcze z 8. sesji zwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 69–71.

(5) Ośma sesja zwyczajna komitetu naukowego WCPFC, WCPFC-SC8-AR/CCM-18.

- (86) Komitet Naukowy WCPFC wskazał na swoim 7. posiedzeniu, że jeżeli stosowane ostatnio praktyki połowowe w odniesieniu do tuńczyka bonito będą kontynuowane, prawdopodobny jest spadek współczynników połowu i wielkość połowów spadnie, gdyż stada ulegną przełowieniu poniżej poziomu maksymalnego podtrzymywalnego połowu. W związku z tym należy monitorować wzrosty nakładu połowowego⁽¹⁾.
- (87) PG nie stosuje żadnych środków ochrony i zarządzania WCPFC na swoich wodach archipelagu i nie dysponuje spójnymi środkami. Biorąc pod uwagę wysoce migracyjny i wykraczający poza granice charakter zasobów tuńczyka oraz znaczenie zasobów tuńczyka i rybołówstwa na wodach archipelagu PG, które są ważnym geograficznie tarliskiem dla gatunków tuńczyka, sytuacja ta stawia pod znakiem zapytania wszelkie środki ochrony zasobów tuńczyka jako całości. PG nie zapewnia zatem stosowania środków ochrony i zarządzania na wszystkich wodach pozostających pod jej jurysdykcją w sposób zgodny z wymogami WCPFC i zgodnie z jej obowiązkiem dopilnowania, aby gatunki podlegające jurysdykcji państwa nadbrzeżnego nie były zagrożone nadmierną eksploatacją.
- (88) Komisja poddała też ocenie wszelkie działania lub zaniechania PG, które mogły zmniejszyć skuteczność obowiązujących przepisów ustawowych i wykonawczych lub międzynarodowych środków ochrony i zarządzania.
- (89) W związku z tym w planie PG zarządzania zasobami tuńczyka określono limit TAC wynoszący 338 000 ton rocznie (art. 33) i ograniczono liczbę licencji dla sejnerów tuńczykowych do 100 (art. 32 ust. 2). Obecny poziom połowów przekracza jednak 700 000 ton, a liczba działających licencjonowanych statków do połowu okrężnicą w wodach PG jest wyższa niż 200. Komisja uznaje zatem, iż obowiązujące środki nie są zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami PG dotyczącymi ochrony i zarządzania. Ponieważ tuńczyk jest gatunkiem daleko migrującym, którego zasoby przekraczają granice, aby środki ochrony i zarządzania były skuteczne i zrównoważone, muszą one być spójne i zgodne w granicach całego obszaru migracji. Jest to też nadrzędnym celem konwencji WCPF⁽²⁾. Obecny plan zarządzania zasobami tuńczyka nie pozwala wypełnić tego zobowiązania.
- (90) Uwzględniając sytuację wyjaśnioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń złożonych przez PG można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 3 i 6 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że PG nie wypełniła obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego w odniesieniu do międzynarodowych przepisów, regulacji oraz środków ochrony i zarządzania.

3.4. Szczególne ograniczenia krajów rozwijających się

- (91) Należy przypomnieć, że według wskaźnika rozwoju społecznego ONZ⁽³⁾ PG jest uważana za kraj o niskim poziomie rozwoju społecznego (156 pozycja wśród 186 krajów w 2012 r.), ale na granicy poziomu kraju o średnim rozwoju społecznym. Potwierdza to również załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającego instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽⁴⁾, w którym PG jest wymieniona w kategorii krajów o niskich dochodach. Niemniej jednak, zgodnie z najnowszymi informacjami Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD z dnia 1 stycznia 2013 r. do celów sprawozdań za 2012⁽⁵⁾ PG jest traktowana jako kraju o średnio niższym dochodzie.
- (92) Należy odnotować, że Komisja otrzymała od PG powiadomienie państwa bandery zgodnie z art. 20 rozporządzenia w sprawie połowów NNN z dniem 4 lutego 2010 r. Zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN PG powiadomiła Komisję o swoich krajowych rozwiązaniach dotyczących wdrożenia, kontroli i egzekwowania przepisów ustawowych i wykonawczych oraz środków ochrony i zarządzania, których muszą przestrzegać jej statki rybackie.

⁽¹⁾ Sprawozdanie zbiorcze z 7. sesji nadzwyczajnej Komitetu Naukowego WCPFC, pkt 35 i 36.

⁽²⁾ Konwencja o ochronie i zarządzaniu zasobami ryb masowo migrujących w zachodnim i środkowym Pacyfiku, w szczególności art. 2 i 5.

⁽³⁾ Informacja pozyskana ze strony internetowej <http://hdr.undp.org/en/statistics/>

⁽⁴⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽⁵⁾ Wykaz odbiorców oficjalnej pomocy rozwojowej (<http://www.oecd.org/dac/stats/daclistofbeneficiaries.htm>).

- (93) Komisja poinformowała PG o różnych uchybieniach wykrytych przez Komisję podczas pierwszej wizyty, która odbyła się w listopadzie 2011 r. Rok później, w trakcie drugiej wizyty w listopadzie 2012 r., Komisja stwierdziła, że sytuacja w PG nie uległa zmianie.
- (94) W swoim stanowisku z dnia 5 lipca 2013 r. krajowy organ zarządzania rybołówstwem PG przyznaje, że UE udzielała ciągłej pomocy organom zarządzania rybołówstwem PG za pośrednictwem różnych programów regionalnych i subregionalnych. W 2011 r. udzielono także pomocy technicznej związanej ze zwalczaniem połowów NNN⁽¹⁾.
- (95) W związku z tym Komisja wzięła pod uwagę ograniczenia rozwojowe PG i zapewniła jej od 2011 r. odpowiedni czas na wdrożenie działań służących skorygowaniu braku zgodności ze zobowiązaniami spoczywającymi na niej na mocy prawa międzynarodowego w spójny, skuteczny i niepowodujący szkód sposób.
- (96) Uwzględniając sytuację przedstawioną w tej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń wydanych przez PG, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju PG może mieć negatywny wpływ na jej stopień zaawansowania w zakresie zarządzania rybołówstwem. Jednakże biorąc pod uwagę charakter stwierdzonych w PG niedociągnięć, pomoc udzielaną przez Unię i działania podjęte w celu naprawienia sytuacji, nie można było ustalić dowodów potwierdzających, że niewypełnianie przez PG obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jest wynikiem niewystarczającego rozwoju. Poziom rozwoju PG, który rośnie, nie wydaje się jako taki usprawiedliwieniem ani uzasadnieniem ogólnej skuteczności PG jako państwa bandery – a w szczególności jako państwa nadbrzeżnego – w zakresie rybołówstwa oraz niewystarczających działań z jej strony w celu zapobiegania, powstrzymywania i eliminowania połowów NNN, a także zapewnienia odpowiedniego skutecznego monitorowania i kontroli działalności połowowej na wodach podlegających jej jurysdykcji oraz nadzoru nad tą działalnością.
- (97) Uwzględniając sytuację przedstawioną w niniejszej części decyzji oraz na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Komisję i oświadczeń złożonych przez PG, można stwierdzić zgodnie z art. 31 ust. 7 rozporządzenia w sprawie połowów NNN, że poziom rozwoju PG nie ma negatywnego wpływu na jej stopień zaawansowania i ogólną skuteczność w odniesieniu do rybołówstwa.

4. WNIOSKI DOTYCZĄCE MOŻLIWOŚĆ UZNANIA PAŃSTW TRZECICH ZA NIEWSPÓŁPRACUJĄCE

- (98) Biorąc pod uwagę wnioski wyciągnięte powyżej w odniesieniu do niewywiązania się przez Papuę-Nową Gwineę z obowiązków spoczywających na niej na mocy prawa międzynarodowego jako na państwie bandery, państwie portu, państwie nabrzeżnym lub państwie zbytu oraz w odniesieniu do niepodjęcia działań w celu zapobiegania połowom NNN oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zgodnie z art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN państwo to należy powiadomić o możliwości uznania go za państwo, które zdaniem Komisji jest niewspółpracującym państwem trzecim w zakresie zwalczania połowów NNN.
- (99) Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia w sprawie połowów NNN Komisja powinna powiadomić Papuę-Nową Gwineę o możliwości uznania jej za niewspółpracujące państwo trzecie. Komisja powinna również podjąć w odniesieniu do Papui-Nowej Gwinei wszelkie działania określone w art. 32 rozporządzenia w sprawie połowów NNN. W interesie dobrej administracji należy ustalić okres, w którym wymienione państwo może odpowiedzieć na piśmie na powiadomienie i dokonać naprawy sytuacji.
- (100) Ponadto należy stwierdzić, że powiadomienie Papui-Nowej Gwinei o możliwości uznania za państwo, które zdaniem Komisji jest państwem niewspółpracującym do celów niniejszej decyzji, nie wyklucza ani nie powoduje automatycznie żadnego późniejszego działania podejmowanego przez Komisję lub Radę na potrzeby określenia i ustanowienia wykazu państw niewspółpracujących,

⁽¹⁾ Wspomaganie krajów rozwijających się w przestrzeganiu przepisów wdrażanego rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 w sprawie nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN), EuropeAid/129609/C/SER/Multi.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Niniejszym powiadamia się Niezależne Państwo Papui-Nowej Gwinei o możliwości uznania go przez Komisję za państwo trzecie niewspółpracujące w zakresie zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 czerwca 2014 r.

W imieniu Komisji

Maria DAMANAKI

Członek Komisji
